

Nerudova 37/32
500 02 Hradec Králové
tel.: 467 303 111
redhk@mfdnes.cz

Předplatné
a distribuce: 225 555 522
Inzerce: 498 515 311

Hradecký kraj

Nejvíc mě zasáhla dětská bezmoc

Studentka Kristýna Stejskalová učila ve škole ve vesnici Manchhe v indickém státu Karnataka. Přesvědčila se, že v chudých oblastech je pro děti vzdělání jednou z mála cest k lepší budoucnosti. I proto adoptovala třináctiletou dívku.

Tomáš Kučera
redaktor MF DNES

HRADEC KRÁLOVÉ Čtyřicetiletá studentka Kristýna Stejskalová pět týdnů učila v Indii v internátní škole pro chudé děti. O druhé nejlidnatější zemi světa hodně četla a slyšela, ale co viděla, to ji šokovalo.

„Můžete stokrát slyšet, že je to chudá země, ale když to vidíte na vlastní oči, je to něco úplně jiného. Pochopila jsem, že problémy, s nimiž jsem se potýkala na pokoji, kde jsem bydlela, jsou proti podmínkám, ve kterých lidé žijí, maličkosti. Většinu dne nešel proud, netekla voda, všude švábi. Uvědomila jsem si, že lidé žijí v ještě horších podmínkách, a to celý život, zatímco já to mám na měsíc,“ říká rodačka z Dobrušky, která vystudovala překladatelství z němčiny v Brně a nyní se věnuje studiu učitelství německého jazyka a hudební výchovy. V České republice učila na jazykové škole dospělí i děti, zabývá se také angličtinou, organizuje akce pro vysokoškoláky.

Na stáž do indické internátní školy v Manchhe v oblasti Belgaum v jihoindickém státu Karnataka se dostala v rámci projektu Diecézní charity Hradec Králové Adoptce na dálku, jenž dává chudým dětem šanci na lepší budoucnost. Díky dárčům získalo vzdělání již přes 5 500 chlapců a dívek. Dnes jsou z nich učitelky, ošetřovatelky, elektrotechnici nebo účetní. Někteří pokračují ve studiích.

„Rodiče, se kterými jsem se setkávala, byli většinou velmi chudí a negramotní, vůbec nechápali, proč by děti měli posílat do školy. Pro ně bylo logičtější, aby dítě pracovalo a vydělávalo. Neuvědomují si, že děti

Vyslala ji charita Čtyřicetiletá studentka Kristýna Stejskalová pět týdnů učila v Indii v internátní škole pro chudé děti. Foto: Tomáš Kučera

díky vzdělání mají větší šanci na lepší život a že jim to pomáhá také vyvázat se z drsných tradic, které na venkově platí,“ pokračuje Kristýna Stejskalová.

Bydlela v internátu při škole a s ní i děti z nejchudších rodin, které nemají v blízkosti domova školu, nebo sirotci. Poznala, že v chudých oblastech Indie každé vzdělané dítě opravdu pomůže celé rodině.

„Jsem přesvědčena, že pomoc má v Indii ohromný význam, i když zasáhne v porovnání s počtem obyvatel jen zlomek. Přes vzdělání mají děti šanci vzdorovat systému kast a zlomit tradice, jakou třeba je, že žena se musí upálit na pohřební hranici se zemřelým manželem. Nebude to hned, ale vzdělání to mohou změnit. Děti, když ve škole získají všeobecný přehled, si uvědomí, že svět je něco víc než jen jejich vesnice. Ty, které jsem učila, poprvé v životě viděly bělocha. Když

jsem měla prezentaci o České republice, viděly poprvé sněh,“ vypráví dál studentka.

Adopce na dálku má také rozvojové projekty zaměřené na podporu vzdělávání, bydlení a zemědělství v zaostalých oblastech. Mnohé z nich podpořil i výtěžek Tříkrálové sbírky. Díky dárčům se podařilo postavit 109 a opravit 25 domků pro chudé v Belgaum, dokončit a dovybavit internátní školy pro dívky a pro chlapce v Manchhe, zprovoznit školní autobus pro děti z vesničky Mansapur nebo založit zdravotnický fond na pomoc nemocným.

Kristýna Stejskalová viděla slumy a bídu, nejvíce se jí však dotklo, kolik indických dětí umírá na banální choroby. „Chudé rodiny nemají na základní léčbu dětí peníze. Na internátu jsem se setkala s velmi šikovnou a chytrou dívkou. Až zpětně jsem se o ní dozvěděla, že kdyby se jí nedostalo pomoci z projektu, už

by tady nebyla. Trpěla nemocí, která jí znesnadňovala dýchání, a rodiče rozhodli, že ji nechají umřít, neměli na léčbu peníze. Naštěstí se jí dostalo pomoci. Takových dětí tam bylo víc, a z těch nejchudších poměrů. Třeba kluk, který chodil do první třídy, trpěl leukémií. Také on by bez pomoci nepřežil,“ pokračuje studentka.

„Za pár tisíc ročně můžu někomu změnit život“

Adopce na dálku, jež zajišťuje konkrétnímu dítěti vzdělání, má přísná pravidla. Příspěvek od dárce jde na náklady studia, na školní pomůcky, školné, brašnu a uniformu a pokud dítě dojíždí, tak i na cestovní výdaje nebo na stravu. Vždy jde o jedno dítě z rodiny. Dárce si chudé dítě z rozvojové země vybere na databázi, v níž je fotografie a základní údaje, a tím jej adoptuje. Ročně mu přes charitu pošle několik tisíc korun. S dítě-

„Došlo mi, že si vůbec nevážíme toho, co my Evropané máme.“ Foto: archiv

tem si může dopisovat v angličtině a každý rok dostane fotku a zprávu s jeho školními výsledky. Závazek je minimálně na rok a pak se lze rozhodnout, zda v podpoře pokračovat. „Velmi se mi líbí myšlenka, že za nějakých pět tisíc korun ročně můžu někomu od základu změnit život,“ říká Kristýna Stejskalová, která po návratu adoptovala třináctiletou dívku, s níž bydlela.

„Pochází z chudé hinduistické rodiny. Nyní je v šesté třídě. Rodiče velmi obtížně vydělávají na to, aby mohla chodit do školy. Když rodiče v Indii poznají cenu vzdělání a sami uznají, že to má význam, dělají vše pro to, aby peníze na školu někde sehnali. A to je i tento případ. Asi v půlce mého pobytu jsem se dozvěděla, že tato dívka patří mezi čekatele na adopci. Když jsem se vrátila, adopci jsem uskutečnila. Určitě se to dozví, protože její rodiče dostanou informace, kdo ji podporuje,“

usmívá se Stejskalová. Nakonec se jí z Indie ani nechtělo odjet. „Zvykla jsem si po týdnu. Prostředí nebylo ničím moc, ale to mnohonásobně vyvážili lidé, s nimiž jsem se setkávala. Dokonce mě zvali domů, zastavovali na ulici, k učitelům mají velkou úctu,“ vzpomíná mladá žena.

V Indii si uvědomila, jak moc jsou Evropané díky životu v nadbytku v porovnání s místy, jako je vesnice Manchhe, odtrženi od reality a zahleděni do malicherných problémů. „Došlo mi, že si vůbec nevážíme, co my Evropané máme. I malá pomoc potřebným má smysl, a to nemusí být pouze finanční. Lidé, kteří to potřebují, ocení i zdánlivou maličkost. Musím přiznat, že po návratu se mi do zdejších zajetých kolejí dostávalo jen velmi těžko. Některé věci mi na jedinou připadaly malicherné. Člověk si tu bídu, v jaké žije mnoho lidí po celém světě, nedovede představit, dokud to neuvidí,“ dodává.